TAGAD KLAUSIETIES!

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4. Moz. 13:26–30; Jer. 36:20–26; 2. L. 36:15, 16; Mt. 23:30–35; 1. Kor. 10:6–12.

ATMIŅAS PANTS:

"Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika beigām" (1. Kor. 10:11).

Cilvēki mūsdienās tiek mudināti izteikt "savu patiesību" – savu pieredzi, savas idejas, pārliecību, vajadzības, robežas – lai kādas tās arī būtu. Katra "patiesība" esot derīga, un to nevajagot apklusināt. Tomēr kas notiek, ja dažas no šīm dziļi turētajām "patiesībām" nonāk konfliktā ar Patiesību, Jēzu Kristu, un Viņa rakstīto Vārdu?

Daļa cilvēku pieņem Bībeles patiesības un novēršas no savām kļūdām, kamēr citi pieķeras saviem meliem. Daži maina savu uzvedību, reaģējot uz patiesību; citi pret to saceļas. Tāda ir bijusi cilvēces vēsture.

Bībeles praviešiem bieži tika uzticēts sludināt vēstis, kuras cilvēki nevēlējās dzirdēt. Tāpēc daudzi no viņiem tika kritizēti, izstumti, viņiem draudēja nāve, un daži patiešām tika nogalināti (Ebr. 11:32–38). Neskatoties uz to visu, Dieva pravieši uzticīgi sludināja savus vēstījumus, jo dievišķā pravietiskā vadība viņiem nebija izvēles priekšmets. Tās bija dzīvību glābjošas pamācības Dieva tautai. Tāpēc vēstījumi bija jāpaziņo neatkarīgi no cenas, ko pravietim tas maksāja.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. novembrī.

Dusmas uz Dieva sūtni

Mozus, Dieva izraudzītais vadonis, pazina gan prieku, gan sāpes, vadot raibo ļaužu pūli cauri tuksnesim uz Apsolīto zemi.

*Izlasi 4. Moz. 14:4–11. Kas notiek šajos pantos? Kāpēc ļaudis ir dusmīgi uz Mozu un Āronu?*_____

_____

_____

Rūpīgi izlasot šos pantus, redzams, ka Israēla bērni bija dusmīgi uz Dievu, jo neticēja Viņam. Mozus un Ārons, Dieva augstākās varas cilvēciskie pārstāvji, bija viegli mērķi tautas dusmām. Vajadzība pēc fiziskās un garīgās drošības ir galvenais dzinulis, kas piemīt visiem cilvēkiem. Kad kāds no tiem tiek apdraudēts vai mēs uztveram kaut ko kā draudus mūsu fiziskajai vai garīgajai labklājībai, mēs varam kļūt dusmīgi vai pat nesaprātīgi.

Izlasi 4. Moz. 13:26–30. Kāpēc israēlieši bija tik ļoti nobijušies? Kādus iedrošinošus vārdus Kālebs viņiem teica? _____

_____

_____

Israēlieši izjuta pamatotas bažas par izaicinājumiem, lai varētu ieņemt Apsolīto zemi, "bet, kad cilvēki atver savas sirdis neticībai, viņi pakļauj sevi sātana varai, un neviens nevar pateikt, cik tālu viņš tos aizvedīs" (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 389. lpp.). Mozus šajā brīdī saskārās ar gandrīz nepārvaramu vadības krīzi. Tautas bailes drīz vien pārauga dusmās pret Āronu un Mozu – tā bija atklāta sacelšanās pret Dievu. Kad tauta meklēja jaunus vadītājus, lai aizstātu Dieva izraudzīto pravieti/vadītāju (5. Moz. 34:10–12; 4. Moz. 14:4), Jozua un Kālebs saplēsa savas drēbes un lūdza tautu uzticēties Dievam, neskatoties uz bailēm: "Ja Tas Kungs būs mums labvēlīgs, tad Viņš mūs arī ievedīs tanī zemē un dos mums tādu zemi, kurā piens un medus tek. Tikai jūs paši nesacelieties pret To Kungu un nebīstieties zemes iedzīvotājus" (4. Moz. 14:8, 9).

*Ir viegli uzticēties Dievam, kad viss ir labi, vai ne? Bet kā ir tad, kad notiek katastrofa? Kā ir tad, kad uzticēšanās Dievam nozīmē diskomfortu vai neērtības? Kā jums veicas tamlīdzīgos apstākļos?*_____

_____

_____

Vēsts iznīcināšana. 1. daļa

Izlasi Jer. 36:20–26. Kas notika tiesā, un kā vadītāji reaģēja uz pravietisko brīdinājumu? _____

_____

_____

Jeremija bija Dieva pravietiskā balss Jūdas tautai laikā, kad tuvojās neizbēgama bojāeja. Daudzus gadus Dievs caur Jeremiju bija brīdinājis Jūdu par Savu neapmierinātību ar viņiem un to, ka Bābele viņus iekaros un aizvedīs gūstā (Jer. 6:8–19; Jer. 26). Kungs centās viņus glābt, bet viņiem bija jāpaklausa.

Jūdas grēku bija daudz, tie bija kliedzoši un nemainīgi. Elku pielūgsme, bērnu upurēšana, laulības pārkāpšana un tirānija Jeremijas laikā bija norma, tomēr pravieša brīdinājumiem un aicinājumiem netika pievērsta uzmanība. Kad Jeremijas pravietiskā kalpošana tuvojās beigām, Dieva aicinājumi Viņa nepaklausīgajiem bērniem kļuva arvien intensīvāki, tomēr Viņa centieni vienmēr bija un palika glābjoši. Piemēram, Jer. 32. nodaļā Dievs saka Jeremijam, lai viņš nopērk zemes gabalu un saglabā īpašumtiesību dokumentu: "Jo tā saka Kungs Cebaots .. : 'Šajā zemē atkal būs mājas, lauki un vīna dārzi'" (Jer. 32:15, NKJV).

Tieši mīlestība pamudināja Dievu likt Jeremijam uzrakstīt pēdējo aicinājumu uz grēku nožēlu un atgriešanos. Jojakīma reakcija uz šo vēstījumu bija nicinājums pret Dievu, Viņa vēsti un vēstnesi.

Izlasi Jer. 36:27–31. Kā Dievs reaģēja uz Jojakīma nepaklausību? _____

_____

_____

Jau vēsturiski tendence ir domāt, ka, ja mēs Dieva vēsti vai Viņa vēstnešus noraidīsim vai iznīcināsim, pats vēstījums pazudīs. Mūsu nevēlēšanās ieklausīties Dieva pravietiskajā Vārdā neizdzēš vēsti, ko Dievs mums ir sagatavojis. Mūsu nicinājums tikai pastiprina to postu, kas piemeklēs mūs un mūsu ģimenes apzinātas neieklausīšanās vai sacelšanās dēļ. Jeremijas pravietojums par ķēniņa Jojakīma galu ir nopietns brīdinājums ikvienam (Jer. 36:30, 31): cilvēki ignorē Dieva brīdinājumus uz pašu atbildību, jo ikkatrs pļaus savu grēku un ļaunuma sekas.

Ko par Dieva mīlošo raksturu mums stāsta tas, ka Viņš neatlaidīgi centās aizsniegt Savu tautu, neskatoties uz tās nepaklausību? _____

_____

Vēsts iznīcināšana: 2. daļa

Cilvēku reakcija uz pravietošanas dāvanu var būt dažāda. Mozus gadījumā Israēls atklāti sacēlās pret Mozu un Āronu, viņus vadīja bailes no ienaidniekiem, ar kuriem viņiem būtu jāsastopas, mēģinot ieiet Apsolītajā zemē. Gadiem vēlāk karalis Jojakīms sadedzināja Dieva vēsti, cerot iznīcināt Dieva pravietisko vārdu.

Diemžēl šie nebija tikai atsevišķi gadījumi. Senā Israēla un Jūdas vēsturē – ar retiem izņēmumiem – pravieši tika noraidīti.

Izlasi 2. L. 36:15, 16. Kā Jūdas tauta reaģēja uz vēstījumiem, ko Dievs viņiem sūtīja ar Savu praviešu starpniecību? Kā Dievs galu galā reaģēja uz Jūdas rīcību? _____

_____

_____

_____

_____

_____

Jeremijas pravietiskā kalpošana aptvēra Josijas, Joahasa, Jojakīma, Jojahīna un Cedekijas valdīšanas laiku. Bābeles armija, ko vadīja Nebukadnecars, nu stāvēja pie Jūdas valsts sliekšņa. Jeremijas pravietojumi bija gandrīz pilnībā piepildījušies, kad tronī kāpa 21 gadu vecais Cedekija (2. L. 36:11). Bībele saka: "Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga, viņa Dieva, acīs; viņš nepazemojās prieša Jeremijas priekšā, kas pravietoja pēc Tā Kunga mutes" (2. L. 36:12).

Pievērsiet uzmanību tam, kā tiek aprakstīta Jeremijas pravietiskā dāvana. Viņš tiek uzskatīts par vēstnesi, kas runā tieši no Dieva mutes. Jeremija, kurš bija tikai cilvēks, grēcinieks tāpat kā mēs visi, bija Kunga pārstāvis, kura vārdā viņš runāja. Tomēr Cedekija nepazemojās prieša priekšā.

Jeremija bija viens no daudzajiem šādā lomā. Gadsimtiem ilgi Dievs bija sūtījis praviešus pie Savas tautas (2. Moz. 3:15; Ps. 105:26; Mal. 3:1; Jes. 6:8; Jer. 25:4; Mt. 11:13; Lk. 11:49 u. c.), nevēloties, "ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās" (2. Pēt. 3:9). Senā Israēla un Jūdas vēsture ir stāsts par Dieva nepārtrauktajiem mēģinājumiem aizsniegt Savu atkritušo tautu ar Saviem pestīšanas solījumiem, ja vien viņi atgrieztos.

Bet šajā vēlajā Jūdas vēstures sprīdī Dieva žēlastība, kas tika izrādīta Jūdas tautai ar Jeremijas pravietiskās balss vadību un mierinājumu, tika uzņemta nevis ar pazemību, ticību un grēku nožēlu, bet gan ar izsmieklu un nievām.

Viņi izsmēja Dieva sūtņus, nicināja Dieva vārdus un nievāja Viņa praviešus. Protams, mēs šodien nekad nedarītu ko tādu – vai tomēr darītu?

Liekulība

Vai jūs esat kādreiz pārdomājuši to, ko citi ir sastrādājuši pagātnē, un sprieduši: es nu gan nekad tā nebūtu darījis! Tomēr, ja esam godīgi pret sevi, mēs varbūt nedarām tieši to pašu, ko dara citi, bet bieži rīkojamies līdzīgi, būtībā atkārtojot viņu kļūdas un vienlaikus, iespējams, apzināti aizverot acis uz to, ko īstenībā darām. Šo principu Jēzus pats pieminēja, sacīdams: "Liekuli, izvelc papriekš baļķi no savas acs un tad lūko izvilkt skabargu no sava brāļa acs" (Mt. 7:5).

Izlasi Mt. 23:30–35. Kādu svarīgu, bet sāpīgu domu Jēzus šeit izsaka? Kādu brīdinājumu mums vajadzētu paņemt no Viņa vārdiem? _____

_____

_____

_____

_____

Šajos pantos jūtams, ka Jēzus ienīda farizeju uzvedību, jo viņu liekulību vēl vairāk pastiprināja apņēmīga nevēlēšanās mainīties. Jēzum bija apnikusi farizeju reliģija, šie garīgās elites pārstāvji garajos tērpos, kuri bija mazliet vairāk nekā nokrāsoti kapi, pilni ar mirušo kauliem (Mt. 23:27, 28). Viņi nevēlējās atzīt un atmest savus grēkus pat tad, kad uz tiem tika norādīts, pat tad, kad Jēzus atkal un atkal deva viņiem iespēju nožēlot un tikt glābtiem.

Nav brīnums, ka, runājot par šiem vīriem, Jēzus viņus nosauca par liekuļiem! Viņš bieži teica šādi: "Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, liekuļi!" (Sk. Mt. 23:14, 15, 23, 25, 27.)

Viņu dzīvi patiešām raksturoja tas, ka viņi teica vienu, bet darīja citu. Tāda bija viņu attieksme pret praviešiem. Viņi, piemēram, domāja, ka, izdaiļojot praviešu kapus, viņi godā ticību; bet svarīgāko, piemēram, nožēlot, atsaucoties uz praviešu vārdiem, – to viņi atteicās darīt. Viņi vēlējās tikt saistīti ar praviešu spēku un patosu, bet ne ar viņu vēstījumu saturu. Izdaiļojot Dieva kalpu kapus, viņi sevi pārliecināja, ka nekad nebūtu izlējuši Dieva sūtņu asinis. Taču tieši tajā pašā laikā viņi plānoja nogalināt kādu, kas bija daudz vairāk nekā pravietis – pašu Mesiju.

*Kā mēs varam pārliecināties, ka principā neesam tādi paši – ārēji reliģiozi, bet iekšēji auklējot sacelšanos, alkatību un naidu?*_____

_____

_____

_____

Mūsu pamācībai

Visi šie Vecās Derības stāsti, lai arī cik neglīti un skumji, tika sniegti ar labu iemeslu: lai – ideālā gadījumā – mēs no tiem gūtu mācību par to, kas notiek, ja mēs saceļamies pret Dievu.

Izlasi 1. Kor. 10:6–12. Kāpēc, saskaņā ar apustuli Pāvilu, Dievs iedvesmoja praviešus uzrakstīt to visu? _____

_____

_____

_____

Šajos pantos Pāvils ar taisnu līniju savieno pagātni un tagadni, sasaista seno Israēlu un šodienas draudzi, kuras daļa esam mēs, kas esam pieņēmuši Jēzu kā Kungu un Glābēju (Gal. 6:14–16).

Pāvils skaidri norāda, ka cilvēces pagātnes pieredzi ar Dievu – gan labu, gan sliktu – nedrīkst ignorēt vai novērtēt par zemu. Faktiski Dievs to uzskatīja par tik svarīgu, ka ir licis piefiksēt kā piemērus, "lai mēs netiektos pēc ļaunām lietām, kā arī viņi [mūsu senči] tiecās" (1. Kor. 10:6, NKJV). Citiem vārdiem, pagātne bieži ir nākotnes prologs. Pagātne bieži ievada kontekstu tam, kas notiek tagad un kas notiks nākotnē.

Faktiski Dievs pasaka to, ka mēs neesam nolemti atkārtot iepriekšējo paaudžu kļūdas, ja vien mēs ieklausīsimies Rakstu pamācībās un pravietiskajos vēstījumos, ko Viņš mums sūta ar Savu praviešu starpniecību. Ja mēs klausāmies, mācāmies un paklausām, mūsu dzīve tiek nostiprināta un mums klājas labi (2. L. 20:20). Dažiem pat garīgā labklājība ir nodefinēta kā skaists mājoklis, auto, apģērbs un citi materiālie labumi. Lai gan Dievs apsola rūpēties par mūsu vajadzībām, Viņš vēlas, lai plauktu arī mūsu dvēseles, tāpat kā mēs plaukstam citās jomās (3. Jņ. 2). Bet patiesa, noturīga garīgā pilnība kristīgajā dzīvē prasa paklausību Dieva vēstījumiem.

Dievs nešķiežas ar vārdiem velti. Kad Viņš runā, Viņa Vārdi ir mūžīgi. To spēks un ietekme nekad nebeidzas (Jes. 40:8). Tie ir doti mūsu pamācībai, "kas esam nonākuši pie laika beigām" (1. Kor. 10:11). Ja jau tā bija taisnība toreiz, cik daudz vairāk šie vārdi attiecas uz mums šodien?

Kad lasāt Bībeles stāstus par sacelšanos un neticību, kādas mācības varat no tiem gūt, kas palīdzētu izvairīties no līdzīga scenārija? _____

_____

_____

_____

Viņas vēstījumu saņemšana un nodošana

Artūrs Vaits, Elenas Vaitas mazdēls un bijušais Elenas Vaitas mantojuma centra direktors, lēsa, ka savas dzīves laikā viņa vecmāmiņa ir saņēmusi simtiem vīziju un pravietisku sapņu. Atklāsmes ilga no dažām minūtēm līdz vairākām stundām, un dažkārt to vēroja lielas cilvēku grupas. Dažos gadījumos pat viņas kritiķiem bija iespēja viņu novērot šādu publisku parādību laikā.

Elena Vaita tāpat kā Bībeles pravieši vīziju laikā piedzīvoja pārdabiskas parādības. 1868. gadā Džeimss Vaits sniedza detalizētu aprakstu par Elenas Vaitas stāvokli vīzijas laikā. Viņa "pilnīgi neapzinājās neko no tā, kas notika ap viņu"; viņa nespēja elpot; viņas muskuļi kļuva "stingri" un "locītavas nekustīgas"; viņas kustības un žesti bija "brīvi un graciozi"; viņas acis bija atvērtas. Pēc iziešanas no vīzijas viņa uz laiku zaudēja redzi, bet redze ātri atgriezās. Neviens nevarēja kontrolēt, kad vai cik ilgi viņa būs aizrauta atklāsmē, jo parasti tās bija negaidītas arī pašai Elenai Vaitai. (Sk. James White "Life Incidents" 271.–274. lpp.)

Cilvēku reakcija uz vēstījumiem bijusi dažāda, tāpat kā Bībeles laikos. "Dievs ir iecēlis mani par Savas tautas pamācītāju; un, .. tā kā Viņš ir uzlicis man šo smago nastu, Viņš tos, kam šis vēstījums ir dots, padarīs atbildīgus par to, kā viņi pret to izturas. .. Es pati neesmu izvēlējusies šo nepatīkamo darbu. Tas nav darbs, kas man atnesīs cilvēku labvēlību vai slavu .. . Mana Pestītāja vārdā un spēkā es darīšu, ko varu. Es brīdināšu, došu padomus, pārmetīšu un iedrošināšu, kā to diktē Dieva Gars, neatkarīgi no tā, vai cilvēki klausīsies vai ne. Mans pienākums nav iepriecināt sevi, bet darīt mana Debesu Tēva prātu, kurš man ir uzticējis šo darbu." ("Liecības draudzei" 4. sēj., 231., 232. lpp.)

Interesanti, ka daudzi no tiem, kas noraidīja viņas pravietisko vēsti, to izdarīja savas neticības vai personīgu domstarpību ar Elenu Vaitu iespaidā, nevis teoloģisku apsvērumu dēļ. Elena Vaita bija ļoti žēlīga pret tiem, kuri izteica skepsi par viņas pravietisko dāvanu. Faktiski viņa skaidri norādīja, ka pret šādiem cilvēkiem jāizturas ar "ilgu pacietību un brālīgu mīlestību, .. līdz viņi atrod savu nostāju un nostājas par vai pret" ("Liecības draudzei" 1. sēj., 328. lpp.).

Elena Vaita bija pārliecināta, ka patiesais pierādījums viņas pravietiskajai dāvanai ir pašas Dieva dotās vēstis. Viņa ticēja – ja cilvēki godīgi meklētu patiesību, viņi saprastu, ka viņas dāvana ir īsta. Viņa paļāvās uz to, ka Dievs vadīs viņus ceļā uz labāku izpratni, tomēr viņa arī rakstīja, ka Dievs mums ir devis pietiekamus pierādījumus, "lai mūsu ticība balstītos uz patiesību". ("Liecības draudzei" 4. sēj., 231. lpp.)

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/7.